

A voltes se'm gira al cap el somni que tots som el mateix batec i que de tots els ulls penja la mateixa mirada, farcida d'il·lusió, pampallugant els mateixos desitjos.

Que la sinceritat no és només una pancarta que mostrem quan ens miren, sinó el cubell de lletres d'on les prenem una a una formant paraules per forjar pensaments, pensaments amagats de llum i amb un sol testimoni.

I a la taula del millor somni voldria que hi seguéssim tots els testimonis que ara som, i els nouvinguts i els que ens van rebre, per prendre les paraules del mateix cubell, de tal manera que només es pogués forjar un pensament.

Un únic pensament i molts testimonis per crear una realitat nova a Lleida i arreu. Un únic pensament, que, per concepte d'espai únic, no pot incloure més discrepància que la constructiva, perquè no es pot fragmentar sense patir la catarsi de la *sinrazón*.

La *sinrazón* de no poder confluïr quan qui ho impedeix no hi és, no hi vol ser, ni hi serà. Només la seva mà de titellaire planejant l'espai on tot es conforma a ritme de cordes i bastons.

Un joc de cordes per a cada testimoni o petits grups de testimonis, servits amb safates d'un sol ego o petits grups d'egos, garantits de la segura distància amb la distància segura.

És clar que a hores d'ara ja sabeu de què parlo. Parlo dels esculls que ens neguen anar ple-gats, quan fer-ho esdevé l'eina essencial. Parlo de la il·lusió i alhora de la impotència que genera el coneixement del preuat ésser humà.

I fent un tomb de mirada per la meua ciutat, per exemple, parlo del Comú de Lleida i d'Assemblea 2015 que, anant per separat, donen crèdit a la desraó i raó al Gegant Titellaire.

M. JOSÉ FUMANAL SALOMÉ
MEMBRE DEL PROCÉS CONSTITUENT
DEL SEGRIÀ

El Gegant Titellaire

Sr. Director:

Fa molt que vaig arribar, encara que fa molt poc que hi sóc. I des que hi sóc que tinc el cor sobrat de pluja i encadenat d'indignació.

La indignació que passeja amb la impotència d'entendre que l'orgull de voler ser ens nega la veritat del que som, al temps que ens declara igual d'immensos que mesquins, de nobles que de roïns, de grans que de petits.

, ho
rei-
m a
mà
lgui
nos
fer
ús i
per
és
ald

TEVE